

meningsløs Formulering af Forslaget er blevet rettet, i det hele taget er det Ændringsforslag, man kan give sin Tilslutning, men som ikke paa nogen Maade ændrer Lovforslaget saaledes, at det gennem dem kan finde Tilslutning fra vor Side. Jeg finder det derfor ligesom ved anden Behandling rigtigt helt at undlade at stemme for Ændringsforslagene.

Kommer jeg saa ind paa selve Lovforslaget, maa jeg for det første overfor den ærede sidste Taler, det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode), sige, at jeg begriber ikke rigtig, at han ikke turde opretholde sit Krav om Forholdstalsvalg til Folketinget, før han havde faaet at vide, under hvilken Form man i Højre vilde være med til at give sin Tilslutning til en almindelig Grundlovsforandring, thi han kan være ganske sikker paa, at selv om en saadan Form fik Tilslutning i det andet Ting, vilde Forslaget alligevel komme herved igen. Forholdstalsvalg til Folketinget vil ikke blive vedtaget, uden at Folketinget bliver i Stand til at standse hele Sagen, hvis det ikke faar en Form, som Folketinget kan give sin Tilslutning. Jeg forstaaer derfor ikke rigtigt, at det ærede Medlem er gaaet af Vejen for at fastholde sit Ønske.

De andre ærede Talere har jo talt i ret høje Toner. Den ærede Ordfører (Slebsager) fortalte os, hvorledes det var et stakels knust Folk, hvis Repræsentanter vedtog Grundloven af 1866 og dermed begrænsede Juni-Grundloven. Det er imidlertid ikke helt rigtigt. Juni-Grundloven fik sin alvorlige Begrænsning, stærkere end i 1866, i 1855. Jeg skal imidlertid ikke dvæle ved disse Betragtninger om denne Sags Forhistorie, jeg skal nøjes med kort at angive Grundene, hvorfor mine Meningsfæller og jeg ikke kan være med til at sende dette Forslag til Landstinget med vor Tilslutning.

Med Hensyn til Folketinget er der nogle Punkter, hvor vi bestemt maa tage Afstand, andre, som vi kan give vor Tilslutning. Vi kan saaledes give vor Tilslutning til Valgret til Tyende og Valgret til Kvinder, men samtidig vil jeg personlig meget ønske, at man dertil knyttede Valgpligt, thi saa meget er sikkert, at der er mange Kvinder, og ingenlunde de ringeste, som mener, at deres Livsgerning ligger i Hjemmet, og som meget frygter for, at det vil blive meget vanskeligt for dem at faa den tilfredsstillende røgtet, naar de skal følge med og tage Del i det offentlige politiske Liv. Der er derfor ganske god

Grund til, da man ikke kan ønske, at disse Kvinder ikke skulde tage Del i Valgret, at slaa fast overfor dem, at de maa gøre Vold paa sig selv, at naar de faar denne Ret, har de ogsaa en Pligt til at benytte den. Ved Siden deraf kan jeg ikke undlade at udtale, at der er adskillige Samfund og det i høj Grad demokratiske Samfund, Samfund med høj Grad af Respekt for den almindelige Valgret, som har faaet Kvindevalgret, og som er kommet til det Resultat, at det er noget, som man hellere skulde være fri for (*Sabroe: Hvor?*) I Amerika blandt andet, i og for sig ogsaa i England. Men det ærede Medlem kan jo vente og spørge mig siden. Der er Samfund, hvor det meget stærkt er kommet frem, at man ikke burde give denne Valgret og ikke opretholde den, medmindre Flertallet af de Kvinder, der skal have Valgretten, har stemt for at faa den. Jeg nævner dette til en Forklaring af, at der indenfor vore Rækker er ikke faa, der er betænkelige ved dette Skridt, men jeg føjer dertil, at Flertallet indenfor Højre — og det skal nok give sig Udslag under Sagens Behandling — er af den Mening, at de Indvendinger, der kan gøres mod det, overvejes af de Goder, som vi har Lov til at haabe maa komme ud af at give Kvinder Valgret.

Angaaende de to andre Forslag vedrørende Folketinget har jeg allerede under anden Behandling udtalt mig tilstrækkeligt om, at vi ikke kan ønske Valgretsalderen nedsat fra 30 til 25 Aar, og at vor Hovedindvending frem for alt er, at man ikke indfører Forholdstalsvalg, en Indvending, der er saa stærk, at jeg rolig tør sige, at hvis den ikke borttages, vil Forslaget ikke kunne faa Højres Tilslutning.

Jeg skal derefter gaa over til at angive, hvorfor vi ikke kan give vor Tilslutning til Forslagets Bestemmelser vedrørende Landstinget. Vi er der enige med Regeringen og Flertallet her i Tinget, i alt Fald det store Flertal, i, at vi maa ønske at opretholde et Tokammer, men det er ikke, som jeg har hørt fra anden Side, fordi vi derved bevarer den historiske Kontinuitet, det er ikke, fordi Tokammer-systemet blev fastslaaet i Juni-Grundloven. Nej, var der ikke andet end en saadan tom Kærlighed dertil, gav jeg ikke meget for det. Nej, vi ønsker det, fordi det er en sund Vej til at forlige Brydningerne mellem Individ og Samfund. De Krav, der, for at dette kan naas, maa stilles til et Landsting, er da ogsaa ret væsentlige.